EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 70 | Actualitzat el 07/12/2015 a les 08:00

Paraules... d'amor?

Â
Les ?Paraules d'amor' no són només aquelles paraules senzilles i tendres que cantava Serrat en els seus concerts. També són, com a mínim en aquest cas, una obra teatral de Joan Ollé que vaig tenir el goig de veure ara fa uns quants dies en una sala petita de Barcelona, a La Seca, Espai Brossa.

"Un elogi del barbarisme i altres barbaritats de la parla catalana" n'era la presentació.

Em va fer gràcia des del principi, i, quan dic principi, vull dir quan me vaig ?enterar', per casualitat, de que feien un muntatge teatral sense argument ?algun', sinó que era tan sols una ?seguidilla' de mots que desfilaven un ?detràs' de l'altre, molt ben ?juntats' per no perdre el ritme de l'?espectàcul'. Les ?xarnegades', el català antic (vull dir el català dels nostres ?antepassats') i els mots ?tope modernos' es barrejaven a la perfecció en expressions que fem servir de forma habitual i que ni sabem lo malament que sonen. I tot dividit amb seccions, perquè de frases en català incorrecte, no només n'hi han als ?lletreros' que pengen als ?escaparats', sinó que en podem trobar tots els dies, a molts ?puestos'.

El mateix fulletó de l'obra deia, a la sinopsi, que "no deixa de ser curiós que Catalunya, que ha exhibit reiteradament la seva llengua com a gran signe d'identitat, sigui, sense cap mena de dubte, el país d'Europa i part de l'estranger que, per convivència amb el castellà i altres factors, pitjor la parla amb respecte a la normativa vigent". És veritat que a Catalunya el català el parla (quasi) tothom, però malauradament també es cert que (quasi) ningú el parla correctament. I faig referència a la parla, perquè l'oralitat ha influït molt, per bé i per mal, en la nostra manera de comunicar-nos. Hem de ser conscients que el parlar dels nostres avis, el parlar de casa, el parlar dels nostres amics o dels companys de feina s'enganxa i es transmet de generació en generació. També el llenguatge oral que s'utilitza a la televisió que visionem ens influeix, i no cal ser puristes i fer parlar els personatges de ?La Riera' com si haguessin de superar el Nivell D (no seria real), però tampoc cal acusar de perepunyetes aquell aficionat a la lingüística que, fart de les barrabassades que es poden arribar a sentir en un sol dia, ens n'ha corregit alguna.

La llengua (qualsevol llengua) és quelcom viu i canviant que evoluciona a raó dels usuaris que la utilitzen. El llenguatge oral ens permet l'espontaneïtat i la informalitat que el llenguatge escrit no admet tant. Per això espero que el tercer paràgraf d'aquest article us hagi fet mal d'ulls en més d'un moment i hagueu reconegut totes aquelles paraules que diem amb molt d'amor, però que són totalment incorrectes. Tanmateix, el repte més gran serà reconèixer aquelles expressions malsonants que no marca el corrector!

Va ser un muntatge interessant, molt ben interpretat per tres actrius polifacètiques que tan aviat cantaven, com cridaven, com parlaven en mallorquí. I després, vaig aprofitar per anar-me'n a sopar. De postres, en honor a Joan Ollé, vaig demanar unes ?natilles' i, quina sorpresa, quan em van portar una crema catalana sense cremar i sense pàtria!